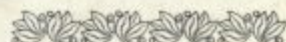
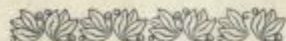

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

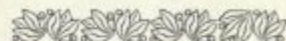
JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Prijatelj glasbe.

„Čula sem, gospod doktor, da ste vi velik prijatelj glasbe!“

„Prav imate, gospica; toda to nič ne dé, kar igrajte naprej!“

Nov list.

Kakor se nam iz prav zanesljivega vira poroča, pričeli bodo tudi ljubljanski brivci izdajati svoj list. Ime mu bo „Žajfa“. Ker imajo založniki že z drugimi slovenskimi listi in knjigami dovolj žajfe, dvomimo na uspehu brivske „Žajfe“.

Utrinka.

Marsikdo ima tedaj dovolj življenja, kadar nima dovolj za življenje.

V šoli življenja sedé poštenjaki v zadnji klopi.

Dokaj doživela.

„Jutri, Emica, bo tedaj najina poroka; zato te prosim, da mi še pred tem pomembnim dogodkom poveš vse svoje dosedanje doživljaje!“

„Vse to naj bi ti povedala v kratkih štiriindvajsetih urah?!“

Gotoveje.

„Tu moja roka, da ti ostanem zvest!“

„Daj mi raje svoj briljantni prstan v zastavo!“

Zlobnež.

Pisatelj-humorist: „Ali si čital moje ravno- kar izišle humoreske?“

Prijatelj: „Da?“

Pisatelj: „Ali si zapazil v njih originalni tiskarski pogrešek?“

Prijatelj: „Da! Saj edino ta pogrešek v tvojih humoreskah mi je izvalil nekoliko smeha!“

POGLAVJE O BOJCU.*)

(F. Plemič.)

Slavni naš Bojec, poveljnik še slavnije čete ljubljanskih mestnih stražnikov, imel je mnogo občudovalcev svoje priznane hrabrosti, a imel je tudi smrtnega sovražnika. Ta mož je bil nekdanji Bojčev čevljar, ter mu je v svoji prirojeni dobrohotnosti sešil nekdam par visokih škorenj, ki jih je znameniti poglavar krvavo rabil pri svojih ponočnih junaških obhodih. Tega je bilo že precej časa sem, nekateri celo trdijo še prej nego je pričel Averspergovec tako samovoljno ukazovati ubogemu mestu. Vendar ti škornji še vedno niso bili plačani. Zato je čevljar Dretar prisegel, da bo dejal hrabrega Bojca o prvi priliki iz kože, hrabri Bojec pa je prisegel, da bo denarce rajše sproti zapil ter se Dretarja po mogočnosti izogibal. Ker se je vsak trdno držal svoje prisege, seveda nista prišla oba možakarja več skupaj, vsaj na samem ne, in škornji so ostali neplačani tudi še potem, ko je vstrelil Sušnja onega kozliča, kakor sem vam pravil pred nedavnim.

Da ta Sušnja! Radi njega je dobil Bojec in vsa četa presneti nos od zgoraj. In ko so nekoga večera naši junaki zopet stali opri ob svoje velikanske sulice, pričel jim je brati Bojec sledeče levite:

„Naj mi še kdo reče, da sem jaz poveljnik bogaboječih in vestnih stražarjev, pa ga bom zaznamoval s sulico po licu enkrat za vselej. Si li slišal Sušnja, zaznamoval s tole sulico, ki še nikdar ni ležala za plotom.

„Lahko ti je govoriti Bojec, prav lahko!“ se brani Sušnja. „A rad bi videl, kaj bi počel ti na mojem mestu, takole sam kakor božji volek.“

„Kaj bi počel, kaj bi počel? Nič bi ne počel, pa bi vsejédno pametneje storil negoli ti. Ste slišali možje?“

„Dobro si mu rekel,“ pritrđi Kolček.

„Z bešedo je vsak junak,“ odgovori Sušnja, „če te je kaj moža, skaži se.“

„Ali ste slišali? Jaz naj bi se skazal, jaz Bojec, ki sem pahnil onega Averspergovca tako pošteno v rebra, da je pozabil vstati.“

„Zato so nam pa zaprli mestnega sodnika. Pa še nekje drugje šepa tvoje junaštvo, Bojec. Takrat nisi bil sam, nego dosti nas je bilo.“

„Ste ga slišali možje? Zdaj mi je pa že zadosti. Dobro! Danes pojdite vi štirje skupaj, a jaz ostanem sam, čuješ Sušnja, sam ostanem tu na straži, sam kakor najnižji ponočni čuvaj. Le pojdite, pa glejte, da vas strah ne bo! Sušnji pa privežite sulico okoli vratu, da je ne bodo nosile babnice s solato vred na trg.

In ostal je sam.

Seveda mu je bilo takoj žal, ko je izustil to hrabro odločbo. Bal se sicer res ni nikogar izven onih Avers-

pergovcev, a kaj mu je pomagalo to, ko je bil ponoči že vsak človek prejkone Averspergovec. Zato je pričel takoj povdarjati, kaj naj bi storil s svojo samoto. Vrniti se domov, mu ni kazalo. Ne morda, da si je bil toliko v svesti svoje odgovornosti. Zato je imel, kakor nas uči zgodovina precej kosmato vest. A z babnico sta se bila danes nekaj sprekla, in da bi šel kar prostovoljno poslušati nadaljevanje njenih pridig, zato ni bil naš Bojec dovolj neumen. Spomnil se je pa hkrati, da ima nekaj srebrnega drobiža v žepu. in da bi se dal majhen del istega lepo uporabiti za povzdigo junaškega duha. Vrgel je torej sulico preko rame in hajdi v neko krčmo.

Par ur kasneje, proti polnoči, vidimo našega junaka že zopet na ulici. Kučmo po strani, sulico na rami, stopical je malce negotovo po neki ulici ter držal sledeči samogovor:

„Zakaj me je višja gospoda postavila za glavo vsej četi? Bojec, ti nisi neumen! Zato so te dobro zaznamovali ter ti dali povelje čez one štiri koze. Treba tedaj, da lepo paseš te koze ter jim enkrat za vselej dopoveš, kdo je Averspergovec in kdo ni Averspergovec. Kolikor jaz poznam te ljudi, gotovo ni vsakdo Averspergovec, ki lazi skozi okna. Oni Lah, ki je zlezal sodnikovi hčeri k oknu, je bil Lah, a ne Averspergovec, in oni Averspergovec, ki ga je bil zasačil bik Sušnja v oknu, ni bil Averspergovec, nego starejšina Buknik sam. Tedaj Averspergovci ne lazijo skozi okno, na tem jih boste spoznali.“

Jedva je skončal ta svoj govor, kar se mu zazdi, da hodi že delj časa nekdo za njegovim hrbtom.

Obrne se prestrašen.

Krepak možak je stal za njim, kolikor je bilo soditi po malo vidljivem licu, še precej mlad. Hudo mušno ga je začel meriti z očmi ter si vihal kratke črne brkice.

Bojcu jame lezti kurja polt po vsem telesu, vendar se toliko ohrabri, da reče: „Kdo ste in kam?“

„Oče, vi ste zelo radovedni. Kaj vas to res kaj briga?“

„Briga, seveda . . .“

„Nič!“ mu odreže ponočnjak govor. Bojec ni vedel kaj početi. Da bi neznanec nadaljeval svojo pot. A ta se le ni ganil.

„Domov bo treba iti,“ reče slednjič mestni stražnik.

„Jaz nimam doma,“ odgovori oni.

„Jejžeš, iz grada je!“ si misli Bojec, in kolena se mu jamejo šibeti.

„Vi ste Bojec, kaj ne?“ ga vpraša zopet oni.

„Da,“ odvrne malodušno glavar ponočne čete.

* Tudi to poglavje je spisano le onim, ki so brali Jurčičevo zgod. povest: „Hči mestnega sodnika“.

„Nu, potem pojdeva malce skupaj, kaj ne. Pa mi boste povedali, kako je bilo pri oni rabuki z Averspergovci. Saj ste bili zraven?“

„Ne!“ zataji hrabri mož svoje junaštvo.

„Kaj boste tajili, saj ve vse mesto, da ste vi sunili onega med rebra.“

„Kdo to reče?“ vzroji navidezno naš junak.

„Vi sami ste se hvalili.“

„Po meni je!“ si misli Bojec ter se opre ob svojo sulico.

„Nu, vidite oče Bojec, kako se vse zve. In jaz vem še marsikaj o vas.“

„Bog pomagaj!“

„Da, da, bog vam pomagaj. Zdaj pa se malce izprehodiva.“

Rekši ga prime pod pazduho.“

„Kaj ne, da se vi nič ne bojite Averspergovcev?“

„Nič, čisto nič.“

„Pa se tresete po vsem životu.“

„Mrzlico imam.“

„Dajte, da vam potipam žilo, jaz sem študent zdravilstva.“

„Da ste vi študent, naj vam vrag vrjame, žile mi, pa ne boste tipali.“

„Mir,“ zaukaže neznanec. „Res, žila vam grozno utriplje. Puščati bo treba.“

„Kaj?“

„Kri.“

„Komu?“

„Vam menda.“

Ni treba še posebej povdarjati, da je pri tem ljubeznivem pogovoru zlezel Bojčev pogum čisto v neplačane škornje. Svoje telo je izročil popolnoma svojemu mučitelju, ki je govoril najrajše o krvi, duša pa se mu je držala itak za zadnjo nit. Kolovratila sta takole že pol ure naokrog in prišla v povsem drug del mesta. Bojčev spremljevalec je postal vedno bolj predrzen, mikastil ga je po rami vedno pogosteje in vedno pogosteje je govoril o Averspergovcih. Da bi se upal naš junak pogledati mu v oči, bi pač malce drugače sodil o neznancu. A Bojec je sedaj vse kaj drugega pogledoval.

„Ali se res ne dobe v vsej Ljubljani vrata, katere bi bil gospodar pozabil zapreti, in za katere bi jaz naglo smuknil ter na pomoč zavpil?“ tako je ugibal.

In glej sreča ga je iskala, prigugala sta se do takih vrat.

„Zdaj pa Bojec le pogum, če ne ležiš malo kasneje mrtev na cesti kakor živa priča Averspergovca nasilstva.“

Butnil je tedaj svojega spremljevalca z enim sunkom v stran, in ko je ta začuden obstal, skočil je Bojec do onih vrat, jih zaloputnil za seboj, potegnil zapah počez in zavpil:

„Pomagajte, pomagajte!“

V hiši je nastal koj na to šum, pred hišo pa se je strašansko zasmejal: „Ha, ha, oče Bojec pred študenti vas je že strah, ha, ha!“ Nato je stekel urnimi koraki po ulici navzdol.

Bojcu se je pričelo nekaj daniti, a prekasno. Že so stale tri osebe s svečami in prekljami v rokah pred njim. In sedaj se je hrabri Bojec vnovič prestrašil, a takrat ne brez tehtnega razloga. Pred njim je stal čevljar Dretar, njegov sin in njegova žena, in vsi trije so menda bili ravno pri volji izpolniti mojstrovo pri-sego. „Kaj pa hočeš?“ zarenči nad njim Dretar.

Pripovedovati vso žalostno dogodbo tega večera, priznati, da ga je nek študent potegnili za nos, pribiti, da se je on, hrabri Bojec, bal — ne, tega ne za nobeno ceno. Čemu tudi? Batine so mu bile gotove tu brez tega. A v žepu je imel še nekaj srebra.

„Oče Dretar,“ reče herojično, „prišel sem poravnati račun za tele škornje,“ in seže v žep.

„Ob tej uri?“

„Čujte, ker ne veste ne ure, ne dneva . . .“ reče cinično naš Bojec in odšteje s kislim obrazom novce do zadnjega.

Nato vošči lahkonoč, pripomni, (ko je stal že pred vratmi,) da bo mojster Dretar jutri poklican na rotovž, ker pušča po noči vrata odprta, ter odide v temno noč.

Skupil jo je.

„Prijatelj, koliko bi dala tvoja ženka, ko bi imela tako lepe lase, kakor jih ima moja?“

„Moja žena? Jaz ne vem; a — koliko je dala tvoja zanje?“

„Jaz potujem zdaj za tovarno plenin in tkanin Dragotina Hribarja specijelno v volnatem perilu!“

„To mora biti prav prijetno potovati v volnatem perilu zdaj v tem — mrazu!“

Pomislek.

„Dvesto kron imam mesečne plače! Kaj misliš, ljubica, ali bi to zadostovalo —“

„No, jaz bi že izhajala z dvesto kronami; toda od česa boš pa ti živel?“

Na razna vprašanja odgovarjamo, da so zadnjo številko „Ježa“ spisali najzagrizenejši pristaši vse h slovenskih strank. Vsi sotrudniki so bili tako zagrizeni, da so se takoj po izidu lista drug drugega zgrizli; zato pa ostane „Jež“, kakor doslej „Jež“ vsaj tako dolgo, dokler si ne pridobimo zopet drugih zagrizencev za sodelovanje.

Zlobna primera.

„Kaj mislite o poroki trgovca H. z gospodično Jelico; ženin je že v sedemdesetem letu, a nevesta pa je stara komaj triindvajset let?“

„Kaj hočem reči, kakor, da je ženin podoben mlinarju, ki ima zmleti samo tri pesti žita, a si napravi zato nov mlin.“

Vjel se je.

(Preplonkana povest v pismih.)

Dražestna gospica!

Po včerajšnjem nepozabnem najinem izletu, razumeli bodete, dražestna gospica, da mi ne preostaja drugo, kakor razkriti Vam svojo iskreno ljubezen, pokloniti Vam svoje, za Vas goreče srcé, ter Vas prositi — roké.

Vam iz dna srca vdani

Janez Šalobarda.

Cenjeni gospod Šalobarda!

Predno odgovorim na Vaše, meni zelo ljubo pisemce, dovolite mi vprašanje: koliko znašajo Vaši dohodki; ker bi vsekakor pred svojo odločitvijo rada izvedela ali bi nama bilo mogoče v zakonu, stanu primerno živeti.

Vaša

Mici Ferfula.

Neskončno ljubljena Mici!

Tvojo skrb za primerno eksistenco spoštujem, zato Ti tudi rad kar odkrito povem, da znašajo za sedaj moji mesečni dohodki tristo kron. Upam pa v kratkem, da se ti dohodki še povišajo.

Tvoj

Janez.

Št. 22.333.

Blagorodni

gospod Janez Šalobarda

v Ljubljani.

Z ozirom, na Vaše, na mojo hčerko naslovljeno pismo, dovoljujem si vprašanje, kako se vjemajo Vaši moji hčerki naznanjeni dohodki z onimi, ki ste jih naznanili c. kr. davčnemu uradu v Ljubljani, kjer ste fatirali samo K 150.—.

Da sem za iztirjanje Vašega davka že vse potrebno ukrenil, razume se samo ob sebi, obenem pa Vam tudi še javljam, da bom skrbel za primerno odmerjenje kazni, ker ste c. kr. davčno oblast z napačno napovedbo Vaših dohodkov oškodovali.

S spoštovanjem

Peter Ferfula

c. kr. davčni nadzornik.

Grobni napis.

Tu počiva v Bogu g. I. I. 26 let je živel kot človek. 3 leta kot soprog.

Lahka mu zemljica.

Kdo je gospodar.

Mojster K. se je skrtil pred svojo togotno ženo pod mizo. Žena ga zasači.

„Ali mi ne greš takoj izpod mize, ti grdoba!“

„Nikakor ne, prav zato ne, ker ti hočeš,“ oporeka mož pod mizo. „Hočemo videti, kdo je gospodar v hiši, ti ali jaz.“

Otročje.

Učitelj: „Glejte otroci, to je žepna ura! Povej mi Tonče, zakaj ima na zgornji strani šipo?“

Učenec: „Zato, da nam kazalci, ne raztrgajo žepa, ker bi potem lahko zgubili uro.“

Dobro srce.

„Mama, reči no Korlčku, naj ne ubije one muhe na oknu.“

„To je lepo od tebe, da si usmiljen.“

„Ne, mama, saj nato nisem mislil, ampak jaz bi jo rad sam ubil.“

Hudomušnost.

Gospod S. pa menda noč in dan misli, kako bi olepšal svojo vilo,“ oglasi se nekdo v veseli družbi.

„Kako to?“

„I, predlanskim jej je prizidal nov balkon, lani novo verando, a letos je napravil nov dolg nanjo.“

Udaril me še ni.

Soproga nekega mesarja uljudno vpraša svojo prijateljico: „Neža, povej mi ali je res, da te tvoj mož udari, kadar te le doseže?“

„To pa že ni res! Kdo te je pa tako zlobno nagal? Kadar je jezen, suje me res in lasa, včasih tudi ob tla in steno meče, po meni skače in Bog ve kaj še vse z menoj dela, toda udaril me pa še ni nikdar, to je laž.“

V posvetovalni sobi.

Prvi sodnik: „Kaj mislite gospod kolega, koliko mu jih prisodimo? Poldrugo leto je menda zaslužil obtoženec?“

Drugi sodnik: „Poldrugo leto, hm? Veste kaj! Izvršil je grd zločin naložimo mu tudi grdo kazen: trinajst mesecev.“

F. P.

Omika.

A (pripoveduje): „Grozen mraz je bil onega dne, toplomer je kazal 10 stopinj mraza.“

B: „Nad ali pod ničlo?“

Bral sem naznanilo.

„Velika rast je lepota, male ljudi zasmehujejo. Kdor je majhen, lahko postane večji. Jedinu, priprosto sredstvo v dosego visoke rasti je naša tajnost. Pošljite 2 kroni in pišite na naslov . . .“

Prijatelj Čepek je poslal 2 kroni. Čez osem dni dobi odgovor: „Čepek, rasti pa boš visok!“ F. P.

Resno ali šala.

Gost: „Natakar, plačati!“

Natakar: „Prosim takoj gospod svetnik, vi imate eno telečjo glavo.“

Gost: „Prosim, gospod natakar, da se nekoliko primerneje izrazite o moji glavi.“

Zadovoljen bolnik.

Obiskovalec: „Tako si vesel, da bi človek kmalu mislil, da s tvojimi želodčnimi bolečinami vse nič ni!“

Bolnik: „Pomisli vendar, da sem si pokvaril želodec pri zajcu, ki sem ga sam vstrelil.“

V medenih tednih.

„Dovoli mi, da pridem k tebi samo na en poljubček!“

„Ne bo nič! Ako ti pomolim prst, primeš za celo roko.“

„Prisegam ti, da samo zaradi poljuba.“

„Eh, beži, beži! Potem se pa sploh ne izplača!“

VIII.

Astn, moja kandedatura je enkat zažihrana in tud prou nč na cviblam, de b na sedov, če že ne u državnmo zbore, pa ke drgod.

Una nedela, k sm mou soj zaupn shod na Grad u Čarmanu uštari, se je kar trl Idi; še clu pu mest sa stal naukul; jest sm pa guvuru in guvurn, de se je začev sam mlek in med cedet ukulinukul mene. Kmetm

sm ublubvou, de uja mogle ud tistga dneva, ke um jest izvolen, use krave toplt tulk mleka dajat, kokr du zdej in ne sam kukuš ampak tud petelini uja mogli jajca nčest zanaprej. Sucjaldemukrate sm troštu, de um prec pu vulitu skumnderu, de u mogu bt tud usak pundelk zapuvedan praznk in de uja lohka pol še le u tork plau delal; tist pa, ke sa že zdej delal pu dva dni plau, uja pa lohka plau delal tud u sreda in tku naprej, če uja tli ceu teden zavle mene, m u tud prou. Kuku sa na tu živja upil, tu ni za puvedat; jest sm mislu, de um uglušu in sm s mogu hitr iz bata ušesa zamašet, ke sm začutu, de je durhcuk. SluvenSKI kaufmanm sm ublubu, de uja žihr pol u ush šprahah soje bukles pelal in ukul pisarl, če uja tli u Turšk, se na u nubdn čez tu nč gor držu, sam sluvenSK jm na u treba. Prmejš tu je biu haló, ke sm jm tu ublubu. Jest sm mislu, de uja ud vesela vsi znurel. Pejomtarjm sm ublubu, de se uja žihr marot meldal, kedr u pršlu kej več dela. Ublubu sm jm tud, de uja dubival usak mesec ena petletnca puvrh in de uja šli tku hitr pu lujtrc u lit, kokr Dachs, kedr pred „Mestnmo domam“ fajarberske štajgarje u štajgajn muštra. Profesarjm in učitelm sm ublubu, de uja mogli štedenti sami soje zvezke duma pregledvat in de uja mel sam tiste dva mesca, ke sa zdej ukance šula, drgač pa zmeri frej. Klerekalc m sm ublubu, de uma usak h soj bratušcn prstupil. Novadobarjm sm zažihru, de jm um pumagu use „ta stare“ ukul prnest, leberalc m, de uma splošna vulivna pravica udpravi, tistm, k cajnge pišeja in vn dajeja, sm pa ublubu, de uja žihr ta nar več lumparije pisal, pa se na u smou nubedn nč čez tu gor držat; če b pa državnmo pravdnke na bliu prou, ga uma pa degrederal.

Use tu sm ublubu in puslušaucm na srce pihu, če me uja zvulil. Lde sa bli zavle tega že tku zame de sa me šteri na rame naložil in sa me tulk cajta pu

uštari ukul prenašal, de sma se usi skp pud ena miza prekucnel in iz tem ene par flaš in glažu Čarmane pubil, kar ga je tku zjezl, de nas je use vn pumetu.

Jest nism tist večer prou nč cviblu, de um gvišn zvolen, če že za družga ne, pa saj zatu, k sm usakmo pusebi in usm skp tulk ublubu. Druh dan, k sm pršou u mest, in sm sreču enga moj h prjatlu, me pa nahrul, de nej s nkar na dumešlujem, de me uja vulil, zatu ke tu, kar sm jm jest na sojm zaupnm shode ublubvou, je use skp nč; usi druh kandedati, m je reku, nam še stukat več ublubujeja zatu uma pa tud raj druge vulil.

Jest na vem, kua čm zdej nardt, de b me vulil. Na jezik mam še dost ublub, ampak se bujim, de m lde na uja tli vrjet. Pa sej dondons je tku, če edn bl naumne ublube dela, raj mu vrjameja, zatu um pa tud jest puskusu iz soja sreča in sklicujem zavle tega usak večer ub osmeh u en druh uštari en vulivn shod. Vuliući le skp!

Dr. Žane z Iblane
državnazborsk kandedat ud ush strank
in profesjonu.

Dvoboj.

„Govori se, da se bodeta gospod A. in B. dvo-bojevala in da so pogoji jako strogi.“

„Zakaj pa se bodeta pravzaprav dvobojevala?“

„Ker je gospod A. kihnik.“

„Ah, toda to vendar ni nikak vzrok!“

„Toda kihnil je ponoči v sobi gospe B, nakar se je gospod B. zbudil.“

V železniškem kupeju.

„Fuj, očka! Vi neznosno dišite po hlevu!“

„Motite se! Ta duh prihaja samo od mojih škornjev!“

SIVČEVI SPOMINI.

Spisal Silvester K. Jelenov.

(Dalje.)

Prišel sem v last novemu gospodarju, ki je bil daleč naokrog znan kot velik bogataš. Le redkokedaj se je z menoj vozil gospodar sam. Hlapca je imel močnega in takoj sem že v prvih dneh spoznal, da mi nič kaj ne zaupa, ker me je vedno držal prav trdno. Bržčas me je poznal že od prej. Da me je kupil moj nov gospodar, imel je posebne vzroke. Komaj sem bil nekaj tednov pri hiši, že slišim nekoč sledeči razgovor, katerega sta imela gospodar in hlapec pred hlevom:

„Ali si že kaj izvedel, kdaj se bode prismuknjeni baron zopet peljal v mesto?“ vprašal je gospodar hlapca.

„Včeraj sem se po naključju sešel z njegovim prvim hlapcem, s katerim sva si dobra prijatelja in povedal mi je, da ima njegov gospod od danes šteto v treh dneh opravka v mestu.“

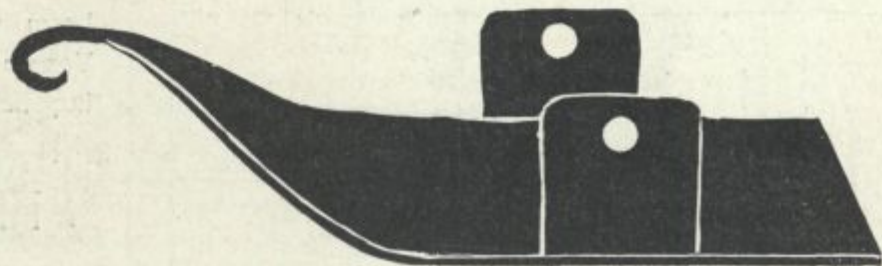
„Tako, tako!“ oglasil se je zopet gospodar. „Dobro, dobro! Nič mi konja te dni ne presili z vožnjo, ker se bodem v treh dneh peljal tudi jaz v mesto. Iti mora, kakor veter. Ta zadolžena in denarja vedno lačna pokveka“ — gospodar je mislil barona — „me od tistega časa, ko mu nisem hotel posoditi neke lepe svotice, katero bi si bil sicer moral s črno kredo zapisati v dimnik, pri vsaki priložnosti zasmejuje in kjer mi le more, meče mi polena pod noge. Ko sem imel zadnjega konja, kateri je bil nekoliko zaspnega plemena in me je plemeniti bahač došel s svojim vozom, vračaje se iz mesta, zarezal je nad mano: „Daj prostora zarobljeni butovec! Sicer ti z bičem zapojem pesem, ki ti bo celo drugače donela po tikvi, kakor ti doni cvenk svojih prigoljufanih in raz kožo svojih sosedov odrtih zlatov.“ Tožil bi ga bil lahko za te besede, pa razen naju dveh in najinih konjev ni bilo nobenega, ki bi bil slišal razžaljivo govorico. Dvignil sem sicer bič in hotel sem zamahniti, pa baronski dolgopetec je bil urnejši, švrknil me je nekolikokrat prek hrbta in porogljivo se smeje zdrknil s svojim naglim konjem mimo mene. Udarci me sicer zunaj niso boleli in bi jih v svoji opravičeni jezi tudi ne bil čutil, čeprav bi bili močnejši, pa bolelo me je v prsih, kakor bi se mi bil črv zajedel v prsno drobino. Tudi mi kmetje čutimo svojo čast in če sem res prišel do lepega imetja, moral sem trdo delati, skrbno varčevati in si v marsičem pritrpati. Tega seveda ne znajo taki petelini, ki pojejo na gnoju, katerega kupe je pozlatilo bogastvo in odeduštvo njihovih pradedov. Ker jim pa vsled brezmejne raztrošljivosti gre premoženje rakovo pot in se vedno bolj in bolj zakopujejo v dolgove, žive brezskrbno ob tujih denarjih in ne mislijo dalje, kakor od danes do jutri. Napram kmetu pa vendar ne morejo pozabiti svoje prezirljivosti, in mislil bi človek, da jim je prirojena.“

Hlapec je pritrdil gospodarju in obljubil, da hoče paziti na mene. Gospodar je pri odhajanju še nekaj robantil, a nisem ga mogel več razumeti.

Prišel je tretji, lahko bi rekel željno pričakovani dan. Bil sem radoveden, kako se bo razvila cela zadeva med baronom in mojim gospodarjem. Že prav zgodaj sem dobil izborne krme v nenavadni obilici. Zunaj pred hlevom se je blestela osnažena in olikana vozna oprava, da je solnce v neštevilnih žarkih odsevalo od nje. Gospodar si je gladil trebuh, hodil po dvorišču in nadzoroval zdaj to zdaj ono. Naposled sva se odpeljala. Kakšne četrte ure od doma stekala se je v našo cesto stranska cesta, po kateri se je vozil baron. V bližini je bila krčma in tamkaj sva postala z gospodarjem. Privezal me je k drogu, stopil je v krčmo in kmalu mi je prinesel dva kosca kruha, ki sta bila omočena z vinom. Teknila sta mi jako dobro. Postal sem živ in jel sem nestrpnost z nogami kopati zemljo. Gospodarju se je moje početje navidezno dopadalo, kajti pokimal je večkrat z glavo in oči so se mu iskrile. Tudi samemu sebi je duhove okrepčal z nekaj četrte litri rumenega vinca; vedno je gledal po cesti, po kateri je imel priti baron. Naposled se v daljavi prikaže oblachek prahu. Gospodar plača, me odveže, pogleda po opravi, ako je vse v redu, pogladi me po vratu in reče: „Danes velja, konjiček! Dobro se obnašaj in pokaži, da ima tudi zaničevan kmet lahko dobro in čisto živinče!“ Da bi pokazal gospodarju, kako dobro sem ga razumel, zarezgetal sem na vso moč in jel kakor v nestrpnosti stopicati in dvigati izpočite noge. V prihodnjem trenutku je bil že tukaj baron in porogljivo se smeje „norčavi kmetijski mrhi“ — ta priimek mi je mimo se peljé navesil na ušesi — oddrdral je z veliko naglico naprej. A že sva bila z gospodarjem za njim. Kmalu sva ga došla. Kakor gad je pogledal srdito nazaj in jel tirati svojega konjiča. Toda bilo mu je zastonj. „Hoo—hop!“ je zakričal moj gospodar in že sva bila poleg barona, ki je klel, da so mu ščetinasti brki kakor ježeve bo-dice štrleli izpod ostrokoničastega nosu v svet.

(Dalje prihodnjič)

Požrtvovalnost.

Obljubljene prispevek Mokronajzarjev k zgradbi nove železniške proge Trebnje-Šentjanž.

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko.

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDČA oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in pobištvena pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.

Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.

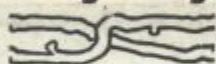
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Največja

zaloga nanovo došlih spomladanskih in poletnih

oblačil

za gospode, dame, dečke in deklice najelegantnejšega in najnovejšega kroja.

Cene izredno nizke!

Angleško skladišče oblek

O. Bernatovič

Ljubljana, Mestni trg šte. 5.

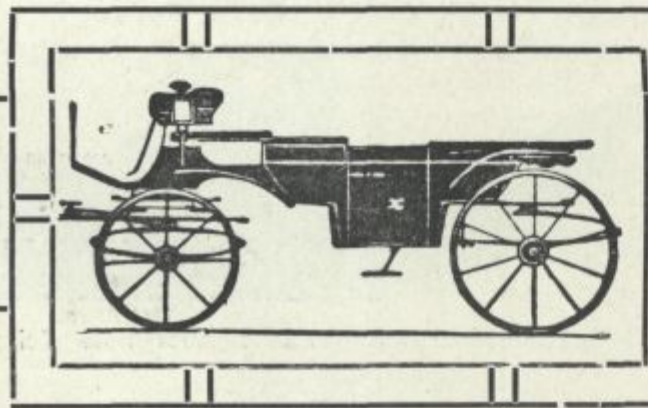
Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Izšel je

Hribarjev najnovejši „Splošni naslovník“ uradov, društev, tvrdk in zasebnikov deželnega stolnega mesta Ljubljane ter vojvodine Kranjske.

Cena K 10.—.

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.